tä raamatuke, kas om N. (nüüdüteldes selle nimi, kedä wargas arwates) N. N. (selle nimi, kelle asi warastet om.) as ja waras. Kui waras sis waaru, kui õige sis seesä!" Käänd nüid raamat wõtmage üten türu, om sie waras; kelle nime nimetedi, ei käänä ta aga mitte, om sie inimene õige. Tembutemine wõetes jälle uueste ette ja nimetedes mõne tõise inimese nime, kuni raamat wümäte türu käänd ja wärast sellege üles tunnistes. Muidugi täädä, ei saa sellemooduge õiget warast kätte, sest raamat seis iki paigal, kui sõrme õigeste oietes, ja lääb türu, kui sõrme wiltu lastas.

2. Kiermus kaarmus, arakule aigus
Waressele walu, mus ta linnule muu
tõbi, Meie Märt saagu terwes.
Neid sõnu loetes soola pääle, kui tahetes,
et aige terwes pias saama.

3. Uiskest (madudest) kõneles wanarah=

wasmõndagi, ja mine sa nende jutu wõles ajame sis kuulet, mis üteldes, — paremb pea aga suu ehk kita järgi. Olgu mõni jutuke näitusis: Kord lännu tüdruk mõtsa marjule, nännu uisa küsermuse mõtsan, eitunut kangeste ja kik ta elwaig ollu ta ihu pääl palmikut, nigu uiske oseme nätä. Et sie õige olla, taht wanataadikese suu wõi sellepääle wandu. — Kord tulnud mies mõtsast, heenäkott sellän, uisa küsermus olnud tie weeren, wisanut koti maha ja pannud juoskma. Tõisel päewäl lännu waateme, kott ja eenä ollu kui jahu peenike.
Ka kõneldes arjage uisast ehk uiske kuningast, kellel suur tutt nigu ari wõi kruon pää pääl olewet. Ka laulwat ta mõtsan mõni kõrdõige iluste ja tedä ei olla sugugi wõimalik ärä tapa, sest tõised uisat tulla selgä, nüpea kui talle wiga akates tegeme. Oma karjapoisi